ទីប្រាំបី គឺជាអង្គមួយនៃទាំងប្រាំពីរ - លេខមួយ

រ៉ូមទាំងពីររបស់ Miller

Jeff Pippenger

2023-09-13

លោក William Miller បានស្ថាបនាសារព្យាករណ៍របស់គាត់លើក្របខ័ណ្ឌនៃអំណាចពីរដែលបង្កការបំផ្លិចបំផ្លាញ ដែលគាត់បានកំណត់អត្តសញ្ញាណយ៉ាងត្រឹមត្រូវថាជារ៉ូមបុរាណមិនគោរពព្រះ និងរ៉ូមសម្តេចប៉ាប។

> «William Miller នៅពេលអនុវត្តវិធីបកស្រាយព្រះគម្ពីររបស់គាត់ បានសង្កេតឃើញថា ក្នុងអត្ថបទអាប៉ូកាលីបទិកនានា មានប្រធានបទមួយកើតឡើងដដែលៗ គឺការប្រកួតប្រជែងរវាងប្រជាជនរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងសត្រូវរបស់ពួកគេ។ ក្នុងការវិភាគរបស់គាត់អំពីអំណាចដែលបៀតបៀនប្រជាជនរបស់ព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈសម័យកាលទាំងឡាយ គាត់បានអភិវឌ្ឍគំនិតអំពីអំពើស្អប់ខ្ពើមទាំងពីរ ដោយកំណត់ថា សាសនាហាកាន (អំពើស្អប់ខ្ពើមទីមួយ) ជានិមិត្តសញ្ញានៃកម្លាំងបៀតបៀនដែលស្ថិតនៅខាងក្រៅក្រុមជំនុំ ហើយសម្តេចប៉ាប (អំពើស្អប់ខ្ពើមទីពីរ) តំណាងឲ្យអំណាចបៀតបៀនដែលស្ថិតនៅក្នុងក្រុមជំនុំ។ មូលបទនៃអំពើស្អប់ខ្ពើមទាំងពីរនេះហើយ ដែលបានកំណត់លក្ខណៈការបកស្រាយទំនាយភាគច្រើនរបស់អ្នកដើរតាមគាត់»។ P. Gerard Damsteegt, Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission, 22.

ពួកទេវវិទូរបស់អាដវេនទីស្ត ទទួលស្គាល់សេចក្ដីពិតថា ក្របខ័ណ្ឌនៃការអនុវត្តទំនាយរបស់ Miller គឺជាអំណាចពីរដែលបង្កការបំផ្លាញ គឺសាសនាពហុទេវនិយម និងអំណាចសម្តេចប៉ាប ទោះបីជាពួកគេគ្រាន់តែចាត់ទុកវាថាជាការវិភាគអំពីប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ពួក Millerite ប៉ុណ្ណោះ ហើយមិនមែនជាសេចក្ដីពិតដែលព្រះបានប្រទានឲ្យគាត់ក៏ដោយ។

> «ព្រះជាម្ចាស់បានចាត់ទូតរបស់ទ្រង់មកប៉ះពាល់ដល់ចិត្តរបស់កសិករម្នាក់ ដែលមិនបានជឿព្រះគម្ពីរ ដើម្បីដឹកនាំគាត់ឲ្យស្វែងរកទំនាយទាំងឡាយ។ ទូតរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានមកសួរសុខទុក្ខអ្នកដែលបានត្រូវជ្រើសរើសនោះជាញឹកញាប់ ដើម្បីណែនាំគំនិតរបស់គាត់ និងបើកសម្ដែងដល់ការយល់ដឹងរបស់គាត់អំពីទំនាយទាំងឡាយ ដែលតែងតែជារឿងងងឹតចំពោះរាស្ត្ររបស់ព្រះ។ ការចាប់ផ្ដើមនៃខ្សែសង្វាក់នៃសេចក្ដីពិតត្រូវបានប្រទានឲ្យគាត់ ហើយគាត់ត្រូវបានដឹកនាំឲ្យស្វែងរកតំណភ្ជាប់មួយបន្ទាប់ពីមួយទៀត រហូតដល់គាត់សម្លឹងមើលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយសេចក្ដីអស្ចារ្យ និងសេចក្ដីកោតសរសើរ។ គាត់បានឃើញនៅទីនោះនូវខ្សែសង្វាក់ដ៏ពេញលេញនៃសេចក្ដីពិត។ ព្រះបន្ទូលនោះ ដែលគាត់ធ្លាប់ចាត់ទុកថាមិនមែនបានទទួលការបំផុសគំនិតពីព្រះ ឥឡូវនេះបានបើកចំហចំពោះទស្សនវិស័យរបស់គាត់ ក្នុងសោភ័ណភាព

និងសិរីរុងរឿងរបស់វា។ គាត់បានឃើញថា ផ្នែកមួយនៃបទគម្ពីរពន្យល់ផ្នែកមួយទៀត ហើយនៅពេលអត្ថបទមួយត្រូវបានបិទចំពោះការយល់ដឹងរបស់គាត់ គាត់បានរកឃើញនៅក្នុងផ្នែកមួយផ្សេងទៀតនៃព្រះបន្ទូល នូវអ្វីដែលពន្យល់អត្ថបទនោះ។ គាត់បានគោរពព្រះបន្ទូលបរិសុទ្ធរបស់ព្រះដោយសេចក្ដីអំណរ និងដោយសេចក្ដីគោរពនិងសេចក្ដីកោតខ្លាចដ៏ជ្រាលជ្រៅបំផុត»។ Early Writings, 230.

«ទេវតារបស់ទ្រង់» ត្រូវបានសិស្សទើរ វ៉ាយត៍កំណត់អត្តសញ្ញាណដោយផ្ទាល់ថាជា កាប្រីយ៉ែល។

ពាក្យរបស់ទេវតាដែលថា «ខ្ញុំគឺកាប្រីយ៉ែល ដែលឈរនៅចំពោះព្រះភក្ត្រនៃព្រះ» បង្ហាញថា គាត់កាន់កាប់តំណែងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់នៃកិត្តិយសនៅក្នុងបល្ល័ង្កស្ថានសួគ៌។ កាលដែលគាត់មកជាមួយសារមួយដល់ដានីយ៉ែល គាត់បាននិយាយថា «គ្មាននរណាម្នាក់ដែលឈររួមជាមួយខ្ញុំក្នុងការទាំងនេះទេ លើកលែងតែមីកែល [ព្រះគ្រីស្ទ] ជាព្រះអង្គម្ចាស់របស់អ្នក»។ ដានីយ៉ែល 10:21។ អំពីកាប្រីយ៉ែល ព្រះអង្គសង្គ្រោះមានព្រះបន្ទូលនៅក្នុងវិវរណៈ ដោយមានព្រះបន្ទូលថា «ទ្រង់បានចាត់ទេវតារបស់ទ្រង់មក ប្រាប់ដោយទីសំគាល់ដល់យ៉ូហាន ជាអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់»។ វិវរណៈ 1:1។ ហើយទេវតាបានប្រកាសដល់យ៉ូហានថា «ខ្ញុំជាអ្នកបម្រើរួមជាមួយអ្នក និងជាមួយបងប្អូនរបស់អ្នក គឺពួកហោរា»។ វិវរណៈ 22:9, R.V. គំនិតដ៏អស្ចារ្យមួយ—ថា ទេវតាដែលឈរនៅលំដាប់បន្ទាប់ក្នុងកិត្តិយសពីព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ គឺជាអង្គដែលត្រូវបានជ្រើសរើសឲ្យបើកសម្ដែងព្រះបំណងរបស់ព្រះដល់មនុស្សមានបាប។ The Desire of Ages, 99.

«គំនិតដ៏អស្ចារ្យមួយ—គឺថា ទេវតាដែលឈរជិតបន្ទាប់ក្នុងកិត្តិយសចំពោះព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ គឺជាអ្នកដែលត្រូវបានជ្រើសរើសឲ្យបើកសម្ដែងព្រះបំណងទាំងឡាយរបស់ព្រះ» ដល់ចិត្តរបស់ William Miller។ មិនត្រឹមតែ Gabriel ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទេវតាទាំងឡាយជាច្រើនបានដឹកនាំការយល់ដឹងរបស់គាត់អំពីទំនាយទាំងឡាយ «ដែលតែងតែផឹតស្មុគស្មាញចំពោះប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះ»។ Gabriel និងទេវតាផ្សេងទៀតបានដឹកនាំ Miller ឆ្លងកាត់ព្រះគម្ពីរជាបន្តបន្ទាប់ ចាប់តាំងពីលោកុប្បត្តិតទៅមុខ។ ហេតុនេះហើយ គាត់ត្រូវបានដឹកនាំទៅឯទំនាយពេលវេលាដែលវែងជាងគេបំផុតក្នុងព្រះគម្ពីរ គឺជា «ប្រាំពីរដង» (ពីរពាន់ប្រាំរយម្ភៃឆ្នាំ) នៃ លេវីវិន័យ ជំពូក ២៦ ជាយូរមុនពេលដែលគាត់ត្រូវបានដឹកនាំទៅឯពីរពាន់បីរយថ្ងៃនៃ ដានីយ៉ែល ជំពូក ៨ ខ ១៤។

«បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានអំណោយខ្លួនឯងដល់ការអធិស្ឋាន និងដល់ការអានព្រះបន្ទូល។ ខ្ញុំបានសម្រេចចិត្តដាក់ចោលទាំងអស់នូវទស្សនៈដែលខ្ញុំបានកាន់ទុកជាមុន ដើម្បីប្រៀបធៀបព្រះគម្ពីរជាមួយព្រះគម្ពីរយ៉ាងហ្មត់ចត់ ហើយបន្តការសិក្សារបស់វាតាមរបៀបដែលមានលំដាប់លំដោយ និងមានវិធីសាស្ត្រ។ ខ្ញុំបានចាប់ផ្តើមពីសៀវភៅលោកុប្បត្តិ ហើយអានពីខមួយទៅខមួយ ដោយមិ

នបន្តទៅមុខលឿនជាងអត្ថន័យនៃអត្ថបទនីមួយៗត្រូវបានបើកសម្ដែងឡើង ដើម្បីឲ្យខ្ញុំរួចផុតពីការខកចិត្តទាក់ទងនឹងអាថ៌កំបាំងនិយម ឬការប្រឆាំងគ្នាណាមួយ។ រាល់ពេលដែលខ្ញុំបានប្រទះឃើញអ្វីមួយដែលស្រពិចស្រពិល វិធីអនុវត្តរបស់ខ្ញុំគឺប្រៀបធៀបវាជាមួយនឹងអត្ថបទពាក់ព័ន្ធទាំងអស់; ហើយដោយជំនួយពី CRUDEN ខ្ញុំបានពិនិត្យមើលគ្រប់បទគម្ពីរទាំងអស់ដែលមានពាក្យសំខាន់ណាមួយដែលមាននៅក្នុងផ្នែកស្រពិចស្រពិលណាមួយ។ បន្ទាប់មក ដោយទុកឲ្យពាក្យនីមួយៗមានទម្ងន់សមរម្យរបស់វាចំពោះប្រធានបទនៃអត្ថបទ ប្រសិនបើទស្សនៈរបស់ខ្ញុំអំពីវាសមស្របគ្នាជាមួយអត្ថបទពាក់ព័ន្ធទាំងអស់ក្នុងព្រះគម្ពីរ នោះវាក៏លែងជាការលំបាកទៀត។ តាមវិធីនេះ ខ្ញុំបានបន្តការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ក្នុងការអានព្រះគម្ពីររបស់ខ្ញុំលើកដំបូង អស់ប្រហែលពីរឆ្នាំ ហើយបានពេញចិត្តយ៉ាងពេញលេញថា ព្រះគម្ពីរជាអ្នកបកស្រាយរបស់ខ្លួនឯង។ ខ្ញុំបានរកឃើញថា តាមរយៈការប្រៀបធៀបព្រះគម្ពីរជាមួយប្រវត្តិសាស្ត្រ ព្យាករណ៍ទាំងអស់ តាមដែលវាបានសម្រេចរួចហើយ បានសម្រេចឡើងតាមន័យត្រង់; ហើយគ្រប់រូបភាពប្រៀបប្រដូច ពាក្យប្រៀបធៀប ឧបមា សេចក្ដីប្រដូច។ល។ ទាំងអស់ក្នុងព្រះគម្ពីរ គឺត្រូវបានពន្យល់នៅក្នុងបរិបទជាប់ភ្ជាប់របស់វាភ្លាមៗ ឬក៏ពាក្យដែលវាត្រូវបានបញ្ជាក់ឡើងនោះ ត្រូវបានកំណត់និយមន័យនៅក្នុងផ្នែកផ្សេងៗនៃព្រះបន្ទូល ហើយនៅពេលដែលត្រូវបានពន្យល់យ៉ាងដូច្នេះហើយ គឺត្រូវយល់តាមន័យត្រង់ស្របតាមសេចក្ដីពន្យល់នោះ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំបានពេញចិត្តថា ព្រះគម្ពីរគឺជាប្រព័ន្ធនៃសេចក្ដីពិតដែលបានបើកសម្ដែង ដែលត្រូវបានប្រទានយ៉ាងច្បាស់លាស់ និងសាមញ្ញដល់ថ្នាក់ដែល "មនុស្សដើរតាមផ្លូវ ទោះបីជាល្ងង់ ក៏មិនចាំបាច់វង្វេងនៅក្នុងនោះដែរ។" ...»

«តាមរយៈការសិក្សាព្រះគម្ពីរបន្ថែមទៀត ខ្ញុំបានសន្និដ្ឋានថា រយៈពេលប្រាំពីរគ្រានៃអធិបតេយ្យភាពរបស់សាសន៍ដទៃ ត្រូវតែចាប់ផ្ដើមនៅពេលដែលជនជាតិយូដាបានបាត់បង់ភាពជាជាតិឯករាជ្យ នៅក្នុងការចាប់ជាឈ្លើយនៃម៉ាន៉ាសេ ដែលអ្នកកំណត់កាលបរិច្ឆេទដ៏ល្អបំផុតបានកំណត់ថា នៅឆ្នាំ 677 មុន គ.ស.; ថា 2300 ថ្ងៃ បានចាប់ផ្ដើមជាមួយនឹងចិតសិបសប្ដាហ៍ ដែលអ្នកកំណត់កាលបរិច្ឆេទដ៏ល្អបំផុតបានកំណត់ថា ចាប់ពីឆ្នាំ 457 មុន គ.ស.; ហើយថា 1335 ថ្ងៃ ដែលចាប់ផ្ដើមជាមួយនឹងការដកយកចេញនូវការថ្វាយរាល់ថ្ងៃ និងការតាំងឡើងនូវអំពើស្អប់ខ្ពើមដែលបង្កឲ្យស្ងាត់ជ្រងំ ដានីយ៉ែល ជំពូកប្រាំពីរ ខទីដប់មួយ ត្រូវកំណត់កាលបរិច្ឆេទចាប់ពីការតាំងឡើងនៃអធិបតេយ្យភាពសម្តេចប៉ាប បន្ទាប់ពីការដកយកចេញនូវអំពើស្អប់ខ្ពើមបែបពហុទេវនិយម ហើយតាមដែលស្របនឹងអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រដ៏ល្អបំផុតដែលខ្ញុំអាចពិគ្រោះបាន នោះគួរតែត្រូវកំណត់កាលបរិច្ឆេទចាប់ពីប្រហែលឆ្នាំ 508 នៃ គ.ស.។ ដោយគណនារយៈពេលទំនាយទាំងអស់នេះចាប់ពីកាលបរិច្ឆេទនីមួយៗ ដែលអ្នកកំណត់កាលបរិច្ឆេទដ៏ល្អបំផុតបានកំណត់សម្រាប់ព្រឹត្តិការណ៍ទាំងឡាយ ដែលតាមភស្តុតាងច្បាស់លាស់ វាគួរតែត្រូវបានគណនាចាប់ពីព្រឹត្តិការណ៍ទាំងនោះ ពួកវាទាំងអស់នឹងបញ្ចប់ក្នុងពេលតែមួយ ប្រហែលឆ្នាំ 1843 នៃ គ.ស.។ ដូច្នេះ នៅឆ្នាំ 1818 នៅចុងបញ្ចប់នៃការសិក្សាព្រះគម្ពីររយៈពេលពីរឆ្នាំរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំត្រូវបាននាំឲ្យឈានដល់សេចក្តីសន្និដ្ឋានដ៏ឧឡារិកថា

> បុរហលែម្កប្ែរាំផ្នាំចាប់ពីពេលនោះទៅ
> កិច្ចការទាំងអស់នស្ថៃានភាពបច្ចុប្បន្នរបស់យើង នឹងត្រូវបានបញ្ចប់...» William Miller’s Apology and Defense, 6, 12.

គោលការណ៍នៃការលើកឡើងជាលើកដំបូង បញ្ជាក់ថា អ្វីដែលត្រូវបានលើកឡើងជាលើកដំបូង គឺមានសារៈសំខាន់ខ្ពស់បំផុត ហើយអ្វីដែលត្រូវបានលើកឡើងជាលើកដំបូងនៅក្នុងវិវរណៈ ជំពូក ១ ខ ១ គឺដំណើរការនៃការប្រាស្រ័យទាក់ទង ដែលព្រះវរបិតាប្រើ នៅពេលទ្រង់ប្រទានសារមួយដល់ព្រះយេស៊ូវ ហើយព្រះអង្គវិញប្រទានវាទៅទេវតារបស់ទ្រង់ បន្ទាប់មកទេវតានោះប្រគល់វាទៅហោរាម្នាក់ ដែលក្រោយមកសរសេរវាចេញ ហើយផ្ញើទៅកាន់ពួកជំនុំទាំងឡាយ។ នៅពេលដែលអាដវេនទីសនិយមបានបដិសេធការងារ និងការរកឃើញទាំងឡាយរបស់ William Miller ពួកគេមិនត្រឹមតែបានបដិសេធគ្រឹះរបស់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែពួកគេក៏បានបដិសេធដំណើរការនៃការប្រាស្រ័យទាក់ទងនោះផ្ទាល់ ដែលបាននាំ Miller ឲ្យឈានទៅដល់ការយល់ដឹងរបស់គាត់ផងដែរ ហើយពួកគេបានបដិសេធដំណើរការនោះ ដែលជាមធ្យោបាយតែមួយគត់សម្រាប់មនុស្សទាំងឡាយ ក្នុងការយល់ពីវិវរណៈរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលត្រូវបានបើកសម្ដែងឡើងមុនពេលការសាកល្បងបិទបញ្ចប់។

មីល្លើរត្រូវបានដឹកនាំឲ្យយល់ថា រយៈពេល «ប្រាំពីរដង» ក្នុងគម្ពីរលេវីវិន័យ បានចាប់ផ្ដើមនៅឆ្នាំ 677 មុនគ.ស.។ រហូតដល់ឆ្នាំ 1856 ទើបព្រះអម្ចាស់បានប្រើ ហារ៉ាំ អេដសុន ដើម្បីកំណត់អត្តសញ្ញាណថា ការខ្ចាត់ខ្ចាយនៃ «ប្រាំពីរដង» នោះ ក៏ត្រូវបានអនុវត្តទាស់នឹងកុលសម្ព័ន្ធទាំងដប់ខាងជើងនៃអ៊ីស្រាអែលផងដែរ។ ព្រះអម្ចាស់កំពុងព្យាយាមអភិវឌ្ឍការយល់ដឹងអំពី «ប្រាំពីរដង» ឲ្យស្របតាម ប៉ុន្តែហួសឆ្ងាយពី ការរកឃើញជាមូលដ្ឋានរបស់មីល្លើរអំពី «ប្រាំពីរដង»។ ប៉ុន្តែនៅឆ្នាំ 1856 ពន្លឺដែលបានបង្ហាញតាមរយៈ ហារ៉ាំ អេដសុន បានមកដល់ទីបញ្ចប់យ៉ាងអាថ៌កំបាំង ពីព្រោះអត្ថបទទីប្រាំបីក្នុងស៊េរីនោះបានបញ្ចប់ដោយពាក្យរបស់ ជេមស៍ វ៉ាយត៍ ដែលនៅពេលនោះជានិពន្ធនាយកនៃ Review and Herald ថា «នឹងបន្ត»។ វាត្រូវ «បន្ត» មែន ប៉ុន្តែមិនទាន់បានបន្តរហូតដល់ក្រោយថ្ងៃទី 11 ខែកញ្ញា ឆ្នាំ 2001 នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់បានដឹកនាំប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ទៅកាន់ «ផ្លូវចាស់ៗ» ហើយនៅទីបំផុតទៅកាន់ស៊េរីអត្ថបទដែលមិនទាន់បានបញ្ចប់ ដែលត្រូវបាននិពន្ធដោយ ហារ៉ាំ អេដសុន។

យើងមិនកំពុងពិភាក្សាអំពីការបះបោរដែលបានចាប់ផ្ដើមភ្លាមៗបន្ទាប់ពីការខកចិត្តដ៏ធំនោះឡើយ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែចង់បង្ហាញថា ទោះបីជា Miller ត្រូវបានដឹកនាំទៅកាន់ “ប្រាំពីរដង” នៃ លេវីវិន័យ ២៦ ក៏ដោយ ក៏វាច្បាស់ណាស់ថា ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបំណងបង្កើនការយល់ដំបូងអំពី “ប្រាំពីរដង” ឲ្យលើសពីការយល់ដ្ឋានមូលដ្ឋានរបស់ Miller ចំពោះប្រធានបទនេះ។ ព្រះអង្គបានជ្រើសរើស Hiram Edson ជាអ្នកបម្រើដដែលនោះ ពីក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនោះផ្ទាល់ ដែលព្រះអង្គបានជ្រើសរើសពីមុនមកឲ្យទទួលនិមិត្តអំពីព្រះគ្រីស្ទកំពុងយាងចូលទៅក្នុងទីបរិសុទ្ធបំផុត នៅថ្ងៃទី 23 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844។

នេះហើយជាមូលហេតុដែលខ្ញុំបានប្រើពាក្យសម្តីរបស់អ្នកទេវវិទ្យាអាឌ្វេនទីស
ដើម្បីទទួលស្គាល់ថា ក្របខ័ណ្ឌសម្រាប់ការអនុវត្តព្យាករណ៍ទាំងអស់របស់មីល្លើរ
ត្រូវបានស្ថាបនាលើការយល់ដឹងរបស់គាត់អំពីអំណាចបំផ្លាញទាំងពីរ
ដែលនៅក្នុងព្រះគម្ពីរដានីយ៉ែល ត្រូវបានតំណាងថាជា «ប្រចាំថ្ងៃ» (លទ្ធិមិនជឿព្រះ)
ដែលតែងតែពាក់ព័ន្ធជាមួយនឹង «ការរំលង» ឬ «អំពើគួរខ្ពើម»
ដែលទាំងពីរនេះតំណាងឲ្យទិដ្ឋភាពខុសៗគ្នានៃអំណាចបំផ្លាញរបស់លទ្ធិសម្តេចប៉ាប។
ការយល់ដឹងជាមូលដ្ឋានរបស់មីល្លើរអំពីអំណាចរ៉ូម
បានកើនឡើងយ៉ាងខ្លាំងចាប់តាំងពីប្រវត្តិសាស្ត្រដែលគាត់តំណាងនោះ។

ពួកទេវតានៃព្រះ រួមទាំងកាព្រីយ៉ែលផង បានដឹកនាំមីល្ល័រ
ឲ្យឈានទៅដល់ការយល់ដឹងទាំងឡាយដែលគាត់បានប្រកាស។ ការយល់ដឹងទាំងនោះ
រួមមានទាំងទំនាយដែលគាត់បានប្រកាស
ច្បាប់នានានៃការបកស្រាយព្រះគម្ពីរដែលគាត់បានប្រើ ហើយក៏ទាំងគ្រោងការណ៍ដែលអនុ
ញ្ញាតឲ្យគាត់រៀបចំទំនាយទាំងនោះបានត្រឹមត្រូវផងដែរ។ មីល្ល័រ
ត្រូវបានប្រទានឲ្យនូវគ្រោងការណ៍ដែលថា
អំណាចបំផ្លាញស្ងាត់ជ្រងំពីរដែលបានលើកឡើងនៅក្នុងដានីយ៉ែល គឺរ៉ូមមិនជឿព្រះ
និងរ៉ូមប៉ាប។ Future for America
ត្រូវបានដឹកនាំទៅកាន់គ្រោងការណ៍នៃអំណាចបំផ្លាញស្ងាត់ជ្រងំបី គឺនាគ សត្វសាហាវ
និងហោរាក្លែងក្លាយ។

> ហើយខ្ញុំបានឃើញវិញ្ញាណមិនស្អាតបី ដូចជាកង្កែប ចេញពីមាត់នាគ
> ហើយចេញពីមាត់សត្វសាហាវ ហើយចេញពីមាត់ហោរាក្លែងក្លាយ។
> ដ្បិតវាជាវិញ្ញាណរបស់អារក្ស ដែលធ្វើការអស្ចារ្យទាំងឡាយ
> ហើយចេញទៅឯស្តេចទាំងឡាយនៃផែនដី និងនៃលោកិយទាំងមូល
> ដើម្បីប្រមូលពួកគេមកកាន់សង្គ្រាមនៃថ្ងៃដ៏ធំនោះរបស់ព្រះដ៏មានគ្រប់ព្រះចេស្តា។
> វិវរណៈ 16:13, 14។

សំណង់សម្រាប់អនាគតរបស់អាមេរិកត្រូវបានកសាងលើកិច្ចការរបស់ Miller
ប៉ុន្តែវាទៅឆ្ងាយលើសពីកន្លែងដែលកិច្ចការរបស់គាត់បានបញ្ចប់។
សាសនាអាដវិនទីស្ទបានបោះបង់សំណង់របស់គាត់
ហើយត្រឡប់ទៅកាន់ទស្សនវិទ្យារបស់ប្រូតេស្តង់ដែលបានក្បត់ និងរូម។
ខ្សែបន្ទាត់ទំនាយដដែលនោះ ត្រូវបានបន្តយកឡើងនៅក្នុងគម្ពីរវិវរណៈ
ដែលបានចាប់ផ្តើមនៅក្នុងគម្ពីរដានីយ៉ែល។

> «វិវរណៈជាសៀវភៅដែលបានបិទត្រា ប៉ុន្តែវាក៏ជាសៀវភៅដែលបានបើកផងដែរ។ វាក
> ត់ត្រាព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យដែលនឹងកើតឡើងនៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយនៃប្រវត្តិ
> សាស្ត្រផែនដីនេះ។ សេចក្តីបង្រៀននៅក្នុងសៀវភៅនេះមានលក្ខណៈច្បាស់លាស់
> មិនមែនជាអ្វីអាថ៌កំបាំង និងមិនអាចយល់បានឡើយ។ នៅក្នុងវា
> ខ្សែនៃទំនាយដដែលត្រូវបានលើកយកមកដូចនៅក្នុងសៀវភៅដានីយ៉ែល។
> ទំនាយខ្លះៗ ព្រះបានមានបន្ទូលឡើងវិញ ដោយបង្ហាញថា
> ត្រូវផ្តល់សារៈសំខាន់ដល់ទំនាយទាំងនោះ។
> ព្រះអម្ចាស់មិនមានបន្ទូលឡើងវិញអំពីអ្វីៗដែលមិនមានសារៈសំខាន់ធំធេងឡើយ»។
> Manuscript Releases, volume 9, 8.

មីល្លើរ មិនអាចយល់ឃើញពាក្យទំនាយទាំងឡាយនៅក្នុងគម្ពីរវិវរណៈបានទេ
ពីព្រោះខុសបែន្ទាត់នៃលទ្ធិបាកាន និងលទ្ធិបប៉ាសី
ដែលត្រូវបានកំណត់អត្តសញ្ញាណយ៉ាងច្បាស់លាស់នៅក្នុងគម្ពីរដានីយ៉ែល នោះ
ត្រូវបានពង្រីកនៅក្នុងគម្ពីរវិវរណៈ ដើម្បីរួមបញ្ចូលអំណាចបៀតបៀនបន្ទាប់
ដែលនឹងឡើងមកលើឆាកនៃប្រវត្តិសាស្ត្រព្យាករណ៍។

«តាមរយៈសាសនាព្រេងនៃ ហើយបន្ទាប់មកតាមរយៈសម្តេចប៉ាប
សាតាំងបានប្រើអំណាចរបស់វាអស់រយៈពេលជាច្រើនសតវត្ស
ដោយខិតខំលុបបំបាត់សាក្សីស្មោះត្រង់របស់ព្រះចេញពីផែនដី។ ពួកសាសនាព្រេងនៃ
និងពួកប៉ាបនិយម ត្រូវបានជំរុញដោយវិញ្ញាណនាគដូចគ្នា។ ពួកគេខុសគ្នាត្រឹមតែថា
សម្តេចប៉ាប ដោយធ្វើពុតជាបម្រើព្រះ គឺជាសត្រូវដែលគ្រោះថ្នាក់ និងសាហាវជាង។
តាមរយៈឥទ្ធិពលរបស់សាសនារ៉ូម៉ាំង សាតាំងបានចាប់លោកិយឲ្យជាទាសករ។
ក្រុមជំនុំរបស់ព្រះដែលអះអាងខ្លួនថាជារបស់ព្រះ
ត្រូវបានអូសបញ្ចូលទៅក្នុងជួររបស់សេចក្តីវង្វេងនេះ
ហើយអស់រយៈពេលជាងមួយពាន់ឆ្នាំ
រាស្ត្ររបស់ព្រះបានរងទុក្ខក្រោមព្រះពិរោធរបស់នាគ។
ហើយនៅពេលដែលសម្តេចប៉ាប ត្រូវបានដកហូតកម្លាំងរបស់ខ្លួន
ហើយត្រូវបានបង្ខំឲ្យបញ្ឈប់ការបៀតបៀន
នោះយ៉ូហានបានឃើញអំណាចថ្មីមួយកំពុងកើតឡើង
ដើម្បីបន្ទរព្រះសំឡេងរបស់នាគ ហើយបន្តទៅមុខនូវកិច្ចការដ៏សាហាវ
និងប្រមាថព្រះដដែលនោះ។ អំណាចនេះ
ដែលជាអំណាចចុងក្រោយដែលត្រូវធ្វើសង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងក្រុមជំនុំ
និងក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ ត្រូវបានតំណាងដោយសត្វមួយដែលមានស្នែងដូចកូនចៀម។
សត្វទាំងឡាយដែលនៅមុនវា បានឡើងមកពីសមុទ្រ ប៉ុន្តែសត្វនេះបានឡើងមកពីដី
ដោយតំណាងឲ្យការកើតឡើងដោយសន្តិវិធីនៃជាតិនោះដែលត្រូវបានតំណាង។
«ស្នែងពីរដូចកូនចៀម»
តំណាងបានយ៉ាងល្អដល់លក្ខណៈរបស់រដ្ឋាភិបាលសហរដ្ឋអាមេរិក
ដូចដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងគោលការណ៍មូលដ្ឋានពីររបស់វា គឺ សាធារណរដ្ឋនិយម
និងប្រូតេស្តង់និយម។ គោលការណ៍ទាំងនេះជាអាថ៌កំបាំងនៃអំណាច
និងសេចក្តីរុងរឿងរបស់យើងក្នុងនាមជាជាតិមួយ។
អស់អ្នកដែលបានរកឃើញទីជ្រកកោនជាលើកដំបូងនៅលើឆ្នេរសមុទ្រអាមេរិក
បានអរសប្បាយថា
ពួកគេបានមកដល់ប្រទេសមួយដែលរួចផុតពីការអះអាងដ៏ក្រអឺតក្រទមរបស់ប៉ាបនិយម
និងពីអំណាចផ្តាច់ការរបស់របបស្តេច។ ពួកគេបានសម្រេចចិត្តបង្កើតរដ្ឋាភិបាល
មួយនៅលើមូលដ្ឋានទូលំទូលាយនៃសេរីភាពស៊ីវិល និងសេរីភាពខាងសាសនា។»

«ប៉ុន្តែ ការគួសរំលេចដ៏តឹងរឹងដោយខ្មៅដៃនៃទំនាយ
បង្ហាញឲ្យឃើញការផ្លាស់ប្តូរមួយនៅក្នុងទិដ្ឋភាពសុខសាន្តនេះ។
សត្វមានស្នែងដូចកូនចៀម និយាយដោយសំឡេងនាគ ហើយ
"ប្រើអំណាចទាំងអស់របស់សត្វទីមួយនៅចំពោះមុខវា"។ ទំនាយប្រកាសថា វានឹងនិយាយ
ទៅកាន់អ្នកដែលរស់នៅលើផែនដីឲ្យពួកគេធ្វើរូបសំណាកមួយដល់សត្វនោះ
ហើយថា "វាបង្ខំមនុស្សទាំងអស់ ទាំងតូចទាំងធំ ទាំងអ្នកមានទាំងអ្នកក្រ
ទាំងអ្នកសេរីទាំងអ្នកជាប់បម្រើ ឲ្យទទួលសញ្ញាមួយនៅលើដៃស្តាំរបស់ពួកគេ
ឬនៅលើថ្ងាសរបស់ពួកគេ ហើយមិនឲ្យនរណាម្នាក់អាចទិញឬលក់បានឡើយ

> លើកលែងតែអ្នកដែលមានសញ្ញានោះ ឬឈ្មោះរបស់សត្វនោះ ឬលេខនៃឈ្មោះរបស់វា"។ ដូច្នេះ សាសនាប្រូតេស្តង់បានដើរតាមជំហានរបស់សាសនាប៉ាបសាសនា»។ Signs of the Times, November 1, 1899.

ចំពោះ Miller សត្វសាហាវពីសមុទ្រ និងសត្វសាហាវពីផែនដី ក្នុងវិវរណៈ ជំពូក ១៣ តំណាងឲ្យរ៉ូមពហុទេព បន្ទាប់មករ៉ូមសម្តេចប៉ាប។ Miller ក៏បានព្យាយាមអនុវត្តក្របខណ្ឌរបស់គាត់ទៅលើវិវរណៈ ជំពូក ១៧ ផងដែរ ប៉ុន្តែការជាសះស្បើយនៃរបួសដ៏សាហាវរបស់អំណាចសម្តេចប៉ាប តួនាទីព្យាករណ៍របស់សហរដ្ឋអាមេរិក និងអង្គការសហប្រជាជាតិ គឺស្ថិតនៅក្រៅក្របខណ្ឌដ៏ទេវភាពដែលបានប្រទានដល់គាត់ដោយពួកទេវតា។ ចំពោះគាត់ សត្វសាហាវដែលឡើងមកពីផែនដីក្នុងវិវរណៈ ជំពូក ១៣ គឺជាអំណាចសម្តេចប៉ាប។

មីឡឺរ គឺជាទូតដែលត្រូវបានប្រើ ដើម្បីដកយកអាវព្រះរាជបញ្ញត្តិនៃប្រូតេស្តង់និយមចេញពីដៃរបស់ពួកប្រូតេស្តង់ដែលគ្រាន់តែអះអាងខ្លួន ថាបានចេញមកពីយុគងងឹត។ កាលសម័យដែលសហរដ្ឋអាមេរិកនឹងនិយាយដូចនាគ កាលដែលរបបសាធារណរដ្ឋប្រែទៅជាប្រជាធិបតេយ្យ ហើយប្រូតេស្តង់និយមក្បត់ជំនឿនឹងរួមបញ្ចូលជាមួយរដ្ឋាភិបាលក្បត់ជំនឿ ហើយធ្វើឡើងវិញនូវការរួមបញ្ចូលរវាងសាសនាចក្រ និងរដ្ឋ ដែលជារូបភាពនៃសម្តេចប៉ាប នោះនៅតែស្ថិតនៅក្នុងអនាគតសម្រាប់សម័យរបស់គាត់។ ដោយហេតុនោះ គាត់បានព្យាយាមដាក់សៀវភៅវិវរណៈឲ្យស្ថិតនៅក្នុងក្របខណ្ឌដ៏ទេវភាព ដែលគាត់បានទទួលពីពួកទេវតា។

គាត់ត្រូវបានជ្រើសរើសឲ្យយល់អំពីការកើនឡើងនៃចំណេះដឹង ដែលបានកើតឡើងនៅឆ្នាំ 1798 នៅពេលនិមិត្តអំពីទន្លេអ៊ុលាយ ក្នុងដានីយ៉ែល ជំពូក ៨ និង ៩ ត្រូវបានបើកបង្ហាញ។ ចំណែកឯអនាគតសម្រាប់អាមេរិក គឺត្រូវយល់អំពីនិមិត្តអំពីទន្លេហើដេកែល ក្នុងដានីយ៉ែល ជំពូក ១០ ដល់ ១២ ដែលត្រូវបានបើកបង្ហាញនៅឆ្នាំ 1989 នៅពេលដែល ដូចមានពិពណ៌នានៅក្នុងដានីយ៉ែល ១១:៤០ បណ្ដាប្រទេសដែលតំណាងឲ្យអតីតសហភាពសូវៀត ត្រូវបានបោសសម្អាតដោយសម្តេចប៉ាប និងសហរដ្ឋអាមេរិក។

ក្របខ័ណ្ឌដែលទេវតាបានប្រទានឲ្យ Future for America មានមូលដ្ឋានលើការកំណត់អត្តសញ្ញាណ និងការអនុវត្តព្យាករណ៍ នៅក្នុងបរិបទនៃសម្ព័ន្ធភាពបីមុខរវាងនាគ សត្វសាហាវ និងព្យាការីក្លែងក្លាយ។

> «ពន្លឺដែលដានីយ៉ែលបានទទួលពីព្រះ ត្រូវបានប្រទានជាពិសេសសម្រាប់គ្រាចុងក្រោយទាំងនេះ។ និមិត្តដែលគាត់បានឃើញនៅមាត់ទន្លេអ៊ូឡាយ និងហឹដេកែល គឺទន្លេធំៗនៃស៊ីណារ ឥឡូវនេះកំពុងស្ថិតនៅក្នុងដំណើរការនៃការសម្រេចបំពេញ ហើយព្រឹត្តិការណ៍ទាំងអស់ដែលបានទាយទុកជាមុន នឹងកើតឡើងក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ»។ Testimonies to Ministers, 112.

ពួកមីល្លើរ៉ាយបានប្រកាសសាររបស់ទេវតាទីមួយ និងទីពីរ ដោយប្រកាសអំពីការបើកសវនាការជំនុំជម្រះ។ អនាគតសម្រាប់អាមេរិក គឺកំពុងប្រកាសសាររបស់ទេវតាទីបី។

> ខ្ញុំបានដាំ អាប៉ុលឡូសបានស្រោចទឹក ប៉ុន្តែព្រះទ្រង់បានប្រទានឲ្យដុះលូតលាស់។ ដូច្នេះ អ្នកដែលដាំក៏មិនមែនជាអ្វីទេ អ្នកដែលស្រោចទឹកក៏មិនមែនជាអ្វីដែរ គឺមានតែព្រះដែលប្រទានឲ្យដុះលូតលាស់ប៉ុណ្ណោះ។ ឯអ្នកដែលដាំ និងអ្នកដែលស្រោចទឹក គឺតែមួយ ហើយម្នាក់ៗនឹងទទួលរង្វាន់របស់ខ្លួនតាមការនឿយហត់របស់ខ្លួន។ ដ្បិតយើងជាអ្នករួមការជាមួយនឹងព្រះ ឯអ្នករាល់គ្នាជាចម្ការរបស់ព្រះ អ្នករាល់គ្នាជាសំណង់របស់ព្រះ។ តាមព្រះគុណរបស់ព្រះដែលបានប្រទានមកខ្ញុំ ដូចជាជាងសង់ដ៏ឆ្លាតវៃម្នាក់ ខ្ញុំបានដាក់គ្រឹះហើយ ហើយអ្នកផ្សេងទៀតកំពុងសង់លើគ្រឹះនោះ។ ប៉ុន្តែ សូមឲ្យម្នាក់ៗប្រយ័ត្នថាខ្លួនសង់លើនោះយ៉ាងដូចម្តេច។ ព្រោះគ្មានអ្នកណាអាចដាក់គ្រឹះផ្សេងទៀតក្រៅពីគ្រឹះដែលបានដាក់រួចហើយនោះទេ គឺជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ១ កូរិនថូស ៣:៦–១១។

ដើម្បីបង្ហាញសាររបស់ទេវតាទីបីឲ្យបានត្រឹមត្រូវ អ្នកត្រូវតែបង្ហាញសាររបស់ទេវតាទីមួយ និងទីពីរផងដែរ ព្រោះយើងត្រូវបានជូនដំណឹងថា មិនអាចមានសារទីបីបានឡើយ បើគ្មានសារទីមួយ និងទីពីរ។ សារទីមួយ និងទីពីរ គឺជាមូលដ្ឋាន ហើយសារទីបីគឺជាថ្មកំពូល ប៉ុន្តែសារទីបីនឹងមិនដែលបដិសេធ ឬផ្ទុយនឹងសារទីមួយ និងទីពីរឡើយ។ បើវាប្រព្រឹត្តដូច្នោះ នោះវាមិនមែនជាសារពិតប្រាកដទេ។

> «សារទីមួយ និងសារទីពីរ ត្រូវបានប្រកាសនៅឆ្នាំ 1843 និង 1844 ហើយឥឡូវនេះយើងស្ថិតនៅក្រោមការប្រកាសសារទីបី; ប៉ុន្តែសារទាំងបីនៅតែត្រូវតែប្រកាសដដែល។ ឥឡូវនេះ វាចាំបាច់ដូចគ្នានឹងពេលណាៗមុនទាំងអស់ ដើម្បីឲ្យសារទាំងនោះត្រូវបាននិយាយឡើងវិញដល់អស់អ្នកដែលកំពុងស្វែងរកសេចក្តីពិត។ ដោយប៊ិច និងដោយសំឡេងយើងត្រូវតែបន្លឺការប្រកាសនោះ ដោយបង្ហាញលំដាប់របស់វា និងការអនុវត្តនៃទំនាយទាំងឡាយដែលនាំយើងមកដល់សាររបស់ទេវតាទីបី។ មិនអាចមានសារទីបីបានទេ បើគ្មានសារទីមួយ និងសារទីពីរ។ សារទាំងនេះ យើងត្រូវប្រគល់ឲ្យលោកិយ តាមរយៈសំណេរបោះពុម្ព និងសុន្ទរកថា ដោយបង្ហាញ ក្នុងខ្សែប្រវត្តិសាស្ត្រទំនាយ នូវអ្វីៗដែលបានកើតមានហើយ និងអ្វីៗដែលនឹងកើតមាន»។ Selected Messages, book 2, 104, 105.

មានការកត់សម្គាល់មួយយ៉ាងល្អប្រសើរអំពីប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ពួក Millerite និងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់យើង។ ពួក Millerite ជាការចាប់ផ្តើម ហើយយើងជាចុងបញ្ចប់។ ពួកគេបានប្រកាស និងរស់នៅតាមសាររបស់ទេវតាទីមួយ និងទីពីរ។ យើងប្រកាសសាររបស់ទេវតាទីបី។ សារដែលមិនទាន់ត្រូវបានបើកត្រារបស់ពួកគេ (និមិត្ត Ulai) មាននៅក្នុងសៀវភៅដានីយ៉ែលពីរជំពូក ហើយសាររបស់យើង (និមិត្ត Hiddekel) មាននៅក្នុងបីជំពូក។ ពួកគេបានកំណត់អត្តសញ្ញាណគ្រោះវេទនាទីមួយ និងទីពីរ ហើយបានរស់នៅក្នុងការសម្រេចបំពេញនៃគ្រោះវេទនាទីពីរ។ យើងកំណត់អត្តសញ្ញាណ ហើយរស់នៅក្នុងការសម្រេចបំពេញនៃគ្រោះវេទនាទីបី។ ក្របខណ្ឌនៃការអនុវត្តពាក្យទំនាយរបស់ពួកគេ គឺរ៉ូមបុរាណក្រោមសាសនាពហុទេវនិយម

(នាគ) និងរ៉ូមសម័យសម្ដេចប៉ាប (សត្វសាហាវ)។
ក្របខណ្ឌសម្រាប់ការអនុវត្តពាក្យទំនាយរបស់យើង គឺរ៉ូមសម័យទំនើប
ជាសត្វសាហាវបីបែប។

នៅពេលយើងចាប់ផ្តើមពិចារណាអំពីលក្ខណៈពិសេសនៃក្រុងរ៉ូមប៉ាប
នៅក្នុងជំពូកដប់ប្រាំពីរ នៃវិវរណៈ ដែលថា ជាសត្វទីប្រាំបី
ហើយកើតចេញពីទាំងប្រាំពីរនោះ
វាសមគួរដែលយើងពិចារណាអំពីអ្វីដែលពួកមីឡឺរ៉ាយបានយល់អំពីក្រុងរ៉ូម
ក្នុងអំឡុងប្រវត្តិសាស្ត្រមូលដ្ឋាន។ ទេវតាទីបីនឹងមានពន្លឺបន្ថែមទៀត ប៉ុន្តែពន្លឺ
នោះនឹងមិនដែលផ្ទុយនឹងសេចក្តីពិតដែលបានបង្កើតឡើងរួចហើយឡើយ។

នៅក្នុងដានីយ៉ែល ជំពូក ២, ៧, ៨, ១១ និង ១២ រ៉ូមត្រូវបានកំណត់សម្គាល់
ក្នុងចំណោមអំណាចដទៃទៀត។ យើងកំពុងពិចារណាអំពីដំណាក់កាលពីររបស់រ៉ូម មុនឆ្នាំ
១៧៩៨ គឺ រ៉ូមមិនជឿ និង រ៉ូមសាសនាប៉ាប
ជាគ្រោងសម្រាប់ការអនុវត្តទំនាយរបស់មីឡឺរ។ មីឡឺរ
និងអ្នកត្រួសត្រាយបានកំណត់ថា «ពួកប្លន់ក្នុងចំណោមប្រជាជនរបស់អ្នក»
នៅក្នុងដានីយ៉ែល ជំពូក ១១ និង ខ ១៤ តំណាងឲ្យរ៉ូម។

> នៅគ្រាទាំងនោះ មនុស្សជាច្រើននឹងឡើងមកប្រឆាំងនឹងស្តេចខាងត្បូង
> ហើយពួកចោរក្នុងចំណោមប្រជារាស្ត្ររបស់អ្នកនឹងលើកតម្កើងខ្លួនឡើង
> ដើម្បីបំពេញនិមិត្តនោះ ប៉ុន្តែពួកគេនឹងដួលរលំ។ ដានីយ៉ែល 11:14។

យ៉ាងហោចណាស់ មានចំណុចសំខាន់ពីរដែលត្រូវពិចារណានៅក្នុងខនេះ។ ពាក្យ “និមិត្ត”
ក្នុងខនេះ គឺជាមួយក្នុងចំណោមពាក្យហេព្រើពីរពាក្យនៅក្នុងសៀវភៅដានីយ៉ែល
ដែលត្រូវបានបកប្រែថា “និមិត្ត”។
ពាក្យហេព្រើមួយក្នុងចំណោមពាក្យទាំងនោះដែលត្រូវបានបកប្រែថា “និមិត្ត” គឺ
châzôn ហើយមានន័យថា សុបិន ឬ ពាក្យទំនាយ ឬ និមិត្តមួយ។ ពាក្យ châzôn
បញ្ជាក់អំពីប្រវត្តិសាស្ត្រទំនាយ ឬ អំឡុងពេលមួយ
ហើយវាត្រូវបានរកឃើញដប់ដងនៅក្នុងសៀវភៅដានីយ៉ែល
ហើយតែងតែត្រូវបានបកប្រែថា “និមិត្ត”។

ពាក្យហេព្រើមួយទៀតដែលត្រូវបានបកប្រែថា «និមិត្ត» ដែរ គឺ mar-eh’ ហើយមានន័យថា
រូបរាង។ ពាក្យ mar-eh’ បញ្ជាក់អំពីទិដ្ឋភាពតម្លៃ គឺជាចំណុចមួយក្នុងពេលវេលា។
ពាក្យហេព្រើ mar-eh’ ត្រូវបានរកឃើញដប់បីដងក្នុងគម្ពីរដានីយ៉ែល
ហើយត្រូវបានបកប្រែជា «និមិត្ត» ចំនួនប្រាំមួយដង បួនដងជា «ទឹកមុខ» ពីរដងជា
«រូបរាង» ហើយមួយដងជា «មានរូបសម្បត្តិល្អ»។

“អ្នកលួចប្លន់” នៃជនជាតិរបស់អ្នក តំណាងឲ្យ រ៉ូម ហើយ ដូច្នេះ
ប្រធានបទព្យាករណ៍អំពី រ៉ូម នេះហើយ ដែលបង្កើតជា “និមិត្ត” ព្យាករណ៍
នៅក្នុងសៀវភៅ ដានីយ៉ែល។ ដោយហេតុនេះ
វាសំខាន់ណាស់ក្នុងការយល់ដឹងអំពីសារៈសំខាន់របស់ រ៉ូម ជានិមិត្តសញ្ញាព្យាករណ៍។

តក្កវិជ្ជាព្យាករណ៍ទាមទារថា ពាក្យ «និមិត្ត» ដែលតំណាងឲ្យប្រវត្តិសាស្ត្រព្យាករណ៍
គឺជានិមិត្តដដែលដែលត្រូវបានលើកឡើងក្នុងសៀវភៅវិវរណៈ
ដ្បិតការបំផុសគំនិតបានកំណត់អត្តសញ្ញាណថា ដានីយ៉ែល និងវិវរណៈ

គឺជាសៀវភៅតែមួយ ថាពួកវាបំពេញបន្ថែមគ្នាទៅវិញទៅមក ថាពួកវានាំគ្នាទៅរកភាពគ្រប់លក្ខណ៍ឥតខ្ចោះ និងថា ខ្សែបន្ទាត់ព្យាករណ៍ដដែលដែលមាននៅក្នុងដានីយ៉ែល ត្រូវបានលើកយកមកបន្តនៅក្នុងវិវរណៈ។ ចំណុចទាំងនោះ ដែលត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណនៃការព្យាករណ៍ បានត្រូវបញ្ចូលរួចហើយនៅក្នុងស៊េរីអត្ថបទនេះ ដូច្នេះខ្ញុំមិននឹងបញ្ចូលវាម្តងទៀតទេ។ ខ្ញុំនឹងបន្ថែមចំណុចមួយទៀត ដែលយើងក៏បានបញ្ចូលរួចហើយ ពី Sister White ផងដែរ។ ចំណុចនោះគឺថា សៀវភៅទាំងអស់នៃព្រះគម្ពីរ ជួបគ្នា ហើយបញ្ចប់នៅក្នុងសៀវភៅវិវរណៈ។ «និមិត្ត» នៃប្រវត្តិសាស្ត្រព្យាករណ៍ (châzôn) ដែលមាននៅក្នុងដានីយ៉ែល និងត្រូវបានបង្កើតឡើងជាមួយប្រធានបទព្យាករណ៍អំពីរ៉ូម គឺតំណាងឲ្យនិមិត្តនៃប្រវត្តិសាស្ត្រព្យាករណ៍ទូទាំងព្រះគម្ពីរ។ សៀវភៅទាំងអស់នៃព្រះគម្ពីរ ជួបគ្នា ហើយបញ្ចប់នៅក្នុងវិវរណៈ ហើយព្រះជាម្ចាស់មិនដែលផ្ទុយនឹងអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ឡើយ។ មិនដែលឡើយ! បើអ្នកគិតថាទ្រង់បានធ្វើដូច្នោះ នោះអ្នកកំពុងយល់ខុសអំពីអ្វីមួយ។ ពាក្យហេព្រើរដដែលនោះ (châzôn) ក៏ត្រូវបានបកប្រែថា «និមិត្ត» នៅក្នុងសៀវភៅសុភាសិតផងដែរ។

> នៅកន្លែងណាដែលគ្មាននិមិត្ត នោះប្រជាជននឹងវិនាស; ប៉ុន្តែ អ្នកដែលកាន់តាមក្រឹត្យវិន័យ នោះមានពរហើយ។ សុភាសិត 29:18។

នោះគឺជាចំណុចដំបូងដែលត្រូវពិចារណាអំពីខគម្ពីរនោះ។ បើយើងយល់ខុសអំពីក្រុងរ៉ូម នោះយើងមិនអាចបង្កើតទស្សនៈនៃប្រវត្តិសាស្ត្រទំនាយបានឡើយ។ ការពិតនោះជាសារសំខាន់ដែលកំណត់ការខិតខំរបស់ពួកយេស៊ុយត និងអ្នកដទៃទៀតនៅទូទាំងប្រវត្តិសាស្ត្រ ដែលបាននាំចូលទេវវិទ្យាក្លែងក្លាយ ដើម្បីបំផ្លាញប្រធានបទទំនាយអំពីក្រុងរ៉ូម។ ខណៈដែលយើងពិចារណាអំពីការយល់ដឹងមូលដ្ឋានអំពីក្រុងរ៉ូម យើងគួរតែចងចាំការនេះទុក។

> «អស់អ្នកដែលច្រឡំក្នុងការយល់ដឹងអំពីព្រះបន្ទូល ហើយមិនអាចមើលឃើញអត្ថន័យនៃអាន់ទីគ្រីស្ទ នោះពិតជានឹងដាក់ខ្លួនឯងនៅខាងអាន់ទីគ្រីស្ទ។ ឥឡូវនេះ គ្មានពេលសម្រាប់យើងឲ្យសម្របខ្លួនចូលនឹងលោកិយទៀតឡើយ។ ដានីយ៉ែលកំពុងឈរនៅក្នុងចំណែករបស់គាត់ និងនៅក្នុងទីកន្លែងរបស់គាត់។ ត្រូវយល់អំពីទំនាយរបស់ដានីយ៉ែល និងរបស់យ៉ូហាន។ ពួកវាបកស្រាយគ្នាទៅវិញទៅមក។ ពួកវាផ្តល់សេចក្តីពិតដល់លោកិយ ដែលមនុស្សគ្រប់រូបគួរតែយល់។ ទំនាយទាំងនេះត្រូវធ្វើជាសាក្សីនៅក្នុងលោកិយ។ ដោយសារការសម្រេចរបស់វានៅក្នុងគ្រាចុងក្រោយទាំងនេះ ពួកវានឹងបកស្រាយខ្លួនឯង»។ Kress Collection, 105.

ប្រសិនបើអ្នកខកខានមិនបានឃើញអត្ថន័យនៃអាន់ទីគ្រីស្ទ (រ៉ូម) នោះអ្នកនឹងចូលរួមជាមួយរ៉ូម ហើយការព្រមាននេះត្រូវបានដាក់នៅក្នុងបរិបទនៃការអាច ឬមិនអាចយល់ដឹងអំពីសៀវភៅដានីយ៉ែល និងវិវរណៈ។ ពួកមីល្លើរ៉ាយត៍បានស្ថាបនាការយល់

ដឹងជាមូលដ្ឋានរបស់សាសនាអាដវេនទីសឹមលើការកំណត់អត្តសញ្ញាណរបស់ពួកគេអំពីរ៉ូម។
ពួកគេបានយល់ថា រ៉ូមត្រូវបានតំណាងដោយអំណាចបំផ្លាញសាបសូន្យពីរ
ដែលទាំងពីរជាដំណាក់កាលនៃរ៉ូម ប៉ុន្តែពួកគេមិនទាន់ស្ថិតនៅក្នុងចំណុចប្រវត្តិសាស្ត្រ
មួយដែលអាចឃើញរ៉ូមជាសហភាពបីផ្នែក
ដូចដែលត្រូវបានតំណាងនៅក្នុងសៀវភៅវិវរណៈនោះទេ។ ដូច្នេះ
ដានីយ៉ែលគឺជាមូលដ្ឋាន ដែលត្រូវបានតំណាងដោយពួកមីល្លើរ៉ាយត៍
ហើយវិវរណៈគឺជាថ្មកំពូល ដែលត្រូវបានតំណាងដោយ Future for America។
មានចំណុចមួយទៀតពី ដានីយ៉ែល ១១:១៤ ដែលយើងចង់កំណត់សម្គាល់។

មីល្លើរ និងអ្នកដើរឯកដំបូងៗបានយល់ថា រូបសំណាកនៅក្នុងសុបិនរបស់នេប៊ូក្នេសារ
តំណាងឲ្យនគរទាំងបួនគឺ បាប៊ីឡូន មេឌូ-ពែរ្ស ក្រិក និង រ៉ូម។
ពួកគេមិនអាចមើលឃើញហួសពីនគរទីបួនបានឡើយ ដ្បិតពួកគេបានយល់ថា
រ៉ូមសាសនាបាប គ្រាន់តែជាដំណាក់កាលទីពីររបស់រ៉ូមប៉ុណ្ណោះ ហើយដូច្នេះ
នគរទីបួនបានបញ្ចប់នៅឆ្នាំ 1798។ តាមទស្សនៈប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ពួកគេ
សញ្ញាសម្គាល់ព្យាករណ៍តែមួយគត់ដែលនៅសល់គឺ ការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ
ដែលនៅពេលនោះ ថ្មដែលត្រូវបានកាត់ចេញពីភ្នំ
នឹងវាយប្រហារជើងរបស់រូបសំណាកនោះ។
ពួកមីល្លើរ៉ាយត៍បានទទួលស្គាល់ភាពខុសគ្នាខាងព្យាករណ៍រវាងរ៉ូមពហុបូជា និង
រ៉ូមសាសនាបាប ប៉ុន្តែ ដោយត្រូវបង្ខំឲ្យផ្គូផ្គងឆ្នាំ 1798
ជាមួយនឹងការយាងត្រឡប់មកវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
ពួកគេមិនអាចមើលឃើញលើសពីនគរទាំងបួនបានឡើយ។

> «យើងបានឈានមកដល់សម័យមួយ ដែលកិច្ចការបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ
> ត្រូវបានតំណាងដោយជើងនៃរូបសំណាក ដែលក្នុងនោះ
> ដែកត្រូវបានលាយជាមួយដីឥដ្ឋទន់។ ព្រះមានប្រជាជនមួយ
> គឺជាប្រជាជនដែលបានជ្រើសរើស
> ដែលការវិនិច្ឆ័យយល់ដឹងរបស់ពួកគេត្រូវតែបានបរិសុទ្ធ
> ហើយពួកគេមិនត្រូវក្លាយជាមិនបរិសុទ្ធ ដោយដាក់ឈើ ស្មៅស្ងួត និងចំបើង
> លើគ្រឹះឡើយ។ ព្រលឹងនីមួយៗដែលស្មោះត្រង់ចំពោះបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ
> នឹងឃើញថា លក្ខណៈពិសេសដែលញែកជំនឿរបស់យើងចេញ គឺថ្ងៃសប្ប័ទទីប្រាំពីរ។
> បើរដ្ឋាភិបាលគោរពថ្ងៃសប្ប័ទ ដូចដែលព្រះបានបង្គាប់
> នោះវានឹងឈរនៅក្នុងកម្លាំងរបស់ព្រះ
> និងក្នុងការការពារជំនឿដែលបានប្រគល់មកម្តងជាស្ថាពរដល់ពួកបរិសុទ្ធ។ ប៉ុន្តែ
> អ្នកនយោបាយរដ្ឋនឹងគាំទ្រថ្ងៃសប្ប័ទក្លែងក្លាយ ហើយនឹងលាយបញ្ចូលជំនឿ
> សាសនារបស់ខ្លួនជាមួយនឹងការកាន់តាមកូនចៅរបស់សាសនាបាបនេះ
> ដោយលើកវាឡើងខ្ពស់ជាងថ្ងៃសប្ប័ទ ដែលព្រះអម្ចាស់បានញែកជាបរិសុទ្ធ
> និងប្រទានពរ ដោយកំណត់វាដាច់ដោយឡែកសម្រាប់មនុស្សឲ្យរក្សាទុកជាបរិសុទ្ធ
> ជាសញ្ញារវាងទ្រង់ និងប្រជាជនរបស់ទ្រង់ ដល់មួយពាន់ជំនាន់។
> ការលាយបញ្ចូលគ្នារវាងល្បិចសាសនាចក្រ និងល្បិចរដ្ឋ ត្រូវបានតំណាងដោយដែក
> និងដីឥដ្ឋ។ សហភាពនេះកំពុងធ្វើឲ្យអំណាចទាំងមូលរបស់សាសនាចក្រទន់ខ្សោយ។
> ការបំពាក់សាសនាចក្រដោយអំណាចរបស់រដ្ឋបែបនេះ នឹងនាំមកនូវលទ្ធផលអាក្រក់។
> មនុស្សស្ទើរតែបានឆ្លងផុតចំណុចនៃការអត់ធ្មត់របស់ព្រះទៅហើយ។
> ពួកគេបានដាក់កម្លាំងរបស់ខ្លួនទៅក្នុងនយោបាយ
> ហើយបានរួបរួមជាមួយសាសនាបាប។ ប៉ុន្តែ ពេលវេលានឹងមកដល់ ដែលព្រះនឹងផ្តន្ទាទ

> ោសអស់អ្នកដែលបានធ្វើឲ្យក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់ឥតប្រសិទ្ធិភាព ហើយអំពើអាក្រក់របស់ពួកគេនឹងត្រឡប់មកលើខ្លួនពួកគេវិញ»។ Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1168.

វិវរណៈ ជំពូក ១៧
គឺជាការកំណត់អត្តសញ្ញាណចុងក្រោយនៃនគរទាំងឡាយក្នុងទំនាយព្រះគម្ពីរ ហើយវាបង្ហាញថា នគរ៧ បានដួលរលំ ហើយនគរទី៨ គឺជាសហភាពបីផ្នែកនៃរ៉ូមសម័យទំនើប។ ប្រសិនបើសេចក្តីយោងដំបូងអំពីនគរទាំងឡាយក្នុងទំនាយព្រះគម្ពីរ គឺដានីយ៉ែល ជំពូក ២ ហើយជាការពិតប្រាកដមែន; ដូច្នេះ សេចក្តីយោងចុងក្រោយគួរតែត្រូវបានបង្ហាញដោយសេចក្តីយោងដំបូង។ តើនគរ៤ ក្នុងដានីយ៉ែល ជំពូក ២ អាចស្របគ្នាជាមួយនគរ៨ ក្នុងវិវរណៈ ជំពូក ១៧ ដោយរបៀបណា?

ដូច្នេះ សូមចងចាំថា ខណៈដែលយើងបន្តទៅមុខ ពួកមីល្លើរាយត៍មិនអាចមើលឃើញព្រឹត្តិការណ៍ទំនាយលើសពីប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ពួកគេបានឡើយ។ សារដែលពួកគេបានយល់ និងប្រកាស បានកំណត់ការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទថាជាសញ្ញាសម្គាល់បន្ទាប់នៃប្រវត្តិសាស្ត្រទំនាយ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើការយល់ដឹងរបស់មីល្លើរាយត៍អំពីរ៉ូម ជានិមិត្តសញ្ញាដែលបង្កើតនិមិត្តអំពីប្រវត្តិសាស្ត្រទំនាយ ហើយទាំងដានីយ៉ែល ជំពូក ២ ផងដែរ គឺសុទ្ធតែជាសេចក្តីពិតមូលដ្ឋានរបស់មីល្លើរាយត៍ តើការនេះអាចស្របគ្នាជាមួយនឹងនគរទាំងប្រាំបីនៅក្នុងវិវរណៈ ជំពូក ១៧ បានយ៉ាងដូចម្តេច?

បើអ្នកមិនប្រាកដថា រូបសំណាកនៅក្នុង ដានីយ៉ែល ២ ជាមូលដ្ឋានគ្រឹះឬអត់ នោះអ្វីដែលអ្នកត្រូវធ្វើមានតែពិចារណាតារាងអ្នកបុព្វជនឆ្នាំ 1843 និង 1850 ប៉ុណ្ណោះ។ តារាងទាំងពីរនោះ សុទ្ធតែបានបង្ហាញរូបសំណាកនៅក្នុង ដានីយ៉ែល ២ លើវា។ អ្វីដែលសំខាន់ដូចគ្នានោះគឺ អេលេន វ៉ៃត៍ បានកំណត់អត្តសញ្ញាណថា តារាងទាំងពីរនោះ ត្រូវបានធ្វើឡើងដោយការណែនាំរបស់ព្រះ និងតាមការរចនារបស់ទ្រង់។

> «ខ្ញុំបានឃើញថា តារាងឆ្នាំ 1843 ត្រូវបានដឹកនាំដោយព្រះហស្តនៃព្រះអម្ចាស់
> ហើយថា វាមិនគួរត្រូវបានកែប្រែឡើយ;
> ថាតួលេខទាំងនោះគឺដូចដែលទ្រង់ទ្រង់ប្រាថ្នាឲ្យវាជា;
> ថាព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ស្ថិតនៅពីលើ
> ហើយបានលាក់កំហុសមួយនៅក្នុងតួលេខខ្លះៗ
> ដូច្នេះគ្មាននរណាអាចឃើញវាបានឡើយ
> រហូតដល់ព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ត្រូវបានដកចេញ»។ Early Writings, 74, 75.

អំពីផ្ទាំងគំនូសតាងឆ្នាំ 1850 នាងបានមានប្រសាសន៍ថា៖

> «ខ្ញុំបានឃើញថា
> ព្រះជាម្ចាស់ស្ថិតនៅក្នុងការបោះពុម្ពផ្សាយតារាងនោះដោយបងប្រុស Nichols។
> ខ្ញុំបានឃើញថា មានសេចក្តីទំនាយមួយអំពីតារាងនេះនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ
> ហើយបើតារាងនេះត្រូវបានរៀបចំសម្រាប់ប្រជាជនរបស់ព្រះជាម្ចាស់
> បើវាគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់មនុស្សម្នាក់ នោះវាក៏គ្រប់គ្រាន់សម្រាប់អ្នកដទៃផងដែរ
> ហើយបើមនុស្សម្នាក់ត្រូវការតារាងថ្មីមួយដែលគូរនៅលើមាត្រដ្ឋានធំជាង

នោះអ្នកទាំងអស់គ្នាក៏ត្រូវការវាដូចគ្នាដែរ»។ Manuscript Releases, volume 13, 359.

មានសុភាសិតបុរាណមួយពីលោកិយដែលចែងថា «សេចក្តីខុសមានផ្លូវជាច្រើន ប៉ុន្តែសេចក្តីពិតមានតែមួយប៉ុណ្ណោះ»។
មានកំហុសផ្សេងៗជាច្រើនដែលត្រូវបានប្រើដើម្បីរារាំងមនុស្សមិនឲ្យទទួលស្គាល់ថា រ៉ូមសម័យទំនើបនៅក្នុងវិវរណៈ ជំពូក ១៧ គឺជាក្បាលទីប្រាំបី ដែលកើតចេញពីក្បាលទាំងប្រាំពីរ។ កំហុសមួយក្នុងចំណោមកំហុសទាំងនោះ ដែលត្រូវបានអ្នកទេវវិទូនៃអាដវេន្ទីសមប្រើ គឺជាការបកស្រាយខុសអំពីនគរទាំងឡាយនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ។ ខ្ញុំមិនមែនកំពុងសំដៅទៅលើនគរទាំងឡាយនៃព្យាករណ៍ព្រះគម្ពីរនៅទីនេះទេ ព្រោះទាំងនេះជាការកំណត់ហៅពីរយ៉ាងខុសគ្នា។ នគរទាំងឡាយនៃព្យាករណ៍ព្រះគម្ពីរត្រូវបានបង្កើតឡើងលើការលើកឡើងជាលើកដំបូងនៅក្នុង ដានីយ៉ែល ជំពូក ២ ប៉ុន្តែមាននគរទាំងឡាយនៃប្រវត្តិសាស្ត្រដែលមានមុនបាប៊ីឡូន។ អេល្លិន វ៉ាយត៍ បានកំណត់យ៉ាងច្បាស់ថា នគរទាំងឡាយនៃប្រវត្តិសាស្ត្រនោះជាអ្នកណា ប៉ុន្តែអ្នកទេវវិទូនៃអាដវេន្ទីសមមិនអើពើដល់ទីបន្ទាល់ដែលបានបំផុសដោយព្រះវិញ្ញាណនោះឡើយ ហើយបង្កើតលំដាប់នៃនគរទាំងឡាយនៃប្រវត្តិសាស្ត្រមួយ ដែលធ្វើឲ្យការយល់ដឹងអំពីការនេះស្រពិចស្រពិលថា រ៉ូមតែងតែឡើងមកជាទីប្រាំបី ហើយជារបស់ក្បាលទាំងប្រាំពីរ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គឺរ៉ូមនេះឯងដែលបង្កើតឲ្យមាននិមិត្ត។

ពួកទេវវិទូរបស់អាដវេនទិសម និងប្រូតេស្តង់ដែលបានបោះបង់ជំនឿ សន្និដ្ឋានថា នគរនានាក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រគឺ អេហ្ស៊ីប អាស្ស៊ីរី បាប៊ីឡូន ម៉េដូ-ពែរ្ស ក្រិក រ៉ូម ហើយបន្តទៅទៀត។ បងស្រី វ៉ៃត៍ ប្រាប់យើងថា មាននគរមួយទីបីក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ដែលពួកគេចង់ទុកចោល។ តើពួកគេកំពុងទុកចោលនគរនោះ ឬកំពុងទុកចោលព្រះវិញ្ញាណនៃការព្យាករណ៍? ទាំងពីរ។

> ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃបណ្តាប្រជាជាតិ ដែលមួយបន្ទាប់ពីមួយបានកាន់កាប់ពេលវេលា និងទីកន្លែងដែលបានកំណត់សម្រាប់ខ្លួន ដោយមិនដឹងខ្លួនថាកំពុងធ្វើជាសាក្សីដល់សេចក្តីពិត ដែលខ្លួនឯងក៏មិនបានយល់ន័យរបស់វាផង នោះកំពុងនិយាយមកកាន់យើង។ ចំពោះគ្រប់ជាតិ និងចំពោះមនុស្សគ្រប់រូបនៅសម័យសព្វថ្ងៃ ព្រះបានប្រទានទីកន្លែងមួយក្នុងផែនការដ៏អស្ចារ្យរបស់ទ្រង់។ សព្វថ្ងៃនេះ មនុស្ស និងប្រជាជាតិទាំងឡាយកំពុងត្រូវបានវាស់វែងដោយខ្សែដែកនៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គ ដែលមិនដែលធ្វើខុសឡើយ។ មនុស្សទាំងអស់ កំពុងសម្រេចវាសនារបស់ខ្លួនដោយជម្រើសរបស់ខ្លួនឯង ហើយព្រះកំពុងគ្រប់គ្រងលើអ្វីៗទាំងអស់ ដើម្បីសម្រេចព្រះបំណងរបស់ទ្រង់។

> «ប្រវត្តិសាស្ត្រដែលព្រះអង្គដ៏ជា I AM ដ៏មហិមាបានកំណត់ទុកក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ដោយភ្ជាប់តំណមួយបន្ទាប់ពីតំណមួយក្នុងខ្សែសង្វាក់នៃទំនាយ ចាប់ពីអស់កល្បជានិច្ចក្នុងអតីតកាល ទៅដល់អស់កល្បជានិច្ចក្នុងអនាគត ប្រាប់យើងថា សព្វថ្ងៃនេះ យើងស្ថិតនៅទីណាក្នុងដំណើរនៃសម័យកាលទាំងឡាយ ហើយអ្វីខ្លះអាចត្រូវបានរំពឹងទុកនៅក្នុងពេលវេលាខាងមុខ។ អ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលទំនាយបានទាយទុកថានឹងកើតមានឡើង រហូតដល់ពេលបច្ចុប្បន្ននេះ

ត្រូវបានគូសសម្គាល់ទុកលើទំព័រនៃប្រវត្តិសាស្ត្រហើយ
ហើយយើងអាចមានសេចក្តីជឿជាក់ថា អ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលនៅមិនទាន់មកដល់
នឹងត្រូវបានបំពេញសម្រេចតាមលំដាប់របស់វា»។

«ការផ្តួលរំលំចុងក្រោយនៃអំណាចគ្រប់យ៉ាងលើផែនដី
ត្រូវបានទាយទុកយ៉ាងច្បាស់លាស់ក្នុងព្រះបន្ទូលនៃសេចក្ដីពិត។
ក្នុងទំនាយដែលបានប្រកាសឡើង នៅពេលដែលសេចក្តីវិនិច្ឆ័យពីព្រះត្រូវបានប្រកា
សលើស្ដេចអ៊ីស្រាអែលអង្គចុងក្រោយ នោះមានព្រះសារថា៖
“ព្រះអម្ចាស់យេហូវ៉ាទ្រង់មានបន្ទូលដូច្នេះថា ចូរដកម្កុដរាជ្យចេញ
ហើយដោះមកុដចេញទៅ៖ ... ចូរលើកអ្នកដែលទាបឲ្យខ្ពស់ឡើង
ហើយបន្ទាបអ្នកដែលខ្ពស់ចុះ។ អញនឹងផ្តួលរំលំ ផ្តួលរំលំ ផ្តួលរំលំវា
ហើយវានឹងលែងមានទៀត រហូតដល់ព្រះអង្គដែលមានសិទ្ធិលើវាមកដល់
ហើយអញនឹងប្រគល់វាដល់ព្រះអង្គនោះ។” អេសេគាល 21:26, 27.»

«មកុដដែលបានដកចេញពីអ៊ីស្រាអែល បានបន្តផ្ទេរជាលំដាប់ទៅដល់នគរបាប៊ីឡូន
មេឌូ-ពែរ្ស ក្រិក និងរ៉ូម។ ព្រះទ្រង់មានបន្ទូលថា “វានឹងលែងមានទៀត
រហូតដល់ព្រះអង្គដែលមានសិទ្ធិលើវាយាងមក;
ហើយយើងនឹងប្រគល់វាដល់ព្រះអង្គនោះ”។»

«ពេលវេលានោះជិតមកដល់ហើយ។ សព្វថ្ងៃនេះ
សញ្ញានៃកាលកំណត់ទាំងឡាយប្រកាសថា
យើងកំពុងឈរនៅលើកម្រិតទ្វារនៃព្រឹត្តិការណ៍ដ៏ធំ និងដ៏ឧត្តុង្គឧត្តម។
អ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងលោកិយរបស់យើងកំពុងស្ថិតក្នុងភាពកក្រើកចលាចល។
នៅចំពោះភ្នែករបស់យើង
កំពុងតែសម្រេចព្រះបន្ទូលទំនាយរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ
អំពីព្រឹត្តិការណ៍ទាំងឡាយដែលនឹងមកមុនការយាងមករបស់ទ្រង់៖
“អ្នករាល់គ្នានឹងឮអំពីសង្គ្រាម និងពាក្យលចេញអំពីសង្គ្រាម....
ប្រជាជាតិនឹងលើកឡើងប្រឆាំងនឹងប្រជាជាតិ ហើយនគរមួយប្រឆាំងនឹងនគរមួយ៖
ហើយនឹងមានទុរភិក្ស និងជំងឺរាតត្បាត និងការរញ្ជួយដី
នៅទីកន្លែងផ្សេងៗគ្នា”។ ម៉ាថាយ 24:6, 7។

«បច្ចុប្បន្នកាលនេះ ជាពេលវេលាមួយដែលមានសារៈសំខាន់យ៉ាងលើសលប់សម្រាប់មនុ
ស្សទាំងអស់ដែលកំពុងរស់នៅ។ អ្នកគ្រប់គ្រង និងរដ្ឋបុរស
ទាំងបុរសដែលកាន់កាប់តំណែងនៃការទុកចិត្ត និងអំណាច
ព្រមទាំងបុរសនិងស្ត្រីដែលចេះគិតគូរពីគ្រប់ស្រទាប់វណ្ណៈ សុទ្ធតែផ្តោតការយកចិត្
តទុកដាក់ទៅលើព្រឹត្តិការណ៍ដែលកំពុងកើតឡើងនៅជុំវិញយើង។
ពួកគេកំពុងឃ្លាំមើលទំនាក់ទំនងដ៏តានតឹង និងអស្ថិរភាព
ដែលមានស្រាប់ក្នុងចំណោមប្រជាជាតិនានា។ ពួកគេសង្កេតឃើញភាពតានតឹងខ្លាំង
ដែលកំពុងចូលមកកាន់កាប់លើគ្រប់ធាតុនៃផែនដី ហើយពួកគេទទួលស្គាល់ថា
អ្វីមួយដ៏ធំ និងសម្រេចចិត្តកំពុងហៀបនឹងកើតឡើង—គឺថា
ពិភពលោកកំពុងឈរនៅមាត់ច្រោះនៃវិបត្តិដ៏មហិមាមួយ។»

«ឥឡូវនេះ ទេវតាទាំងឡាយកំពុងទប់ស្កាត់ខ្យល់នៃការប្រយុទ្ធ
ដើម្បីមិនឲ្យវាបក់ឡើង
រហូតដល់ពិភពលោកត្រូវបានព្រមានអំពីវិនាសអន្តរាយដែលកំពុងមកដល់របស់វា; ប៉ុន្តែ
ព្យុះមួយកំពុងប្រមូលផ្តុំឡើង ត្រៀមខ្លួនរួចជាស្រេចនឹងផ្ទុះមកលើផែនដី;

> ហើយនៅពេលដែលព្រះនឹងបញ្ជាទេវតារបស់ទ្រង់ឲ្យលែងខ្យល់ទាំងនោះ នោះនឹងមានទិដ្ឋភាពនៃការប្រយុទ្ធយ៉ាងខ្លាំងមួយ ដែលគ្មានប៊ិចណាមួយអាចពណ៌នាបានឡើយ។»
>
> «ព្រះគម្ពីរ ហើយមានតែព្រះគម្ពីរប៉ុណ្ណោះ ដែលផ្តល់ទស្សនៈត្រឹមត្រូវអំពីរឿងទាំងនេះ។ នៅទីនេះ ឈុតឆាកចុងក្រោយដ៏ធំក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃពិភពលោករបស់យើង ត្រូវបានបើកបង្ហាញ ព្រឹត្តិការណ៍ទាំងឡាយដែលរួចមកហើយកំពុងបោះសូរមោលរបស់វានាំមុខ ខណៈសូរស័ព្ទនៃការខិតមកជិតរបស់វា ធ្វើឲ្យផែនដីរញ្ជួយ និងបណ្តាលឲ្យចិត្តមនុស្សបោះបង់កម្លាំងដោយសារភ័យខ្លាច។» Education, 178–180.

អត្ថបទនេះមានពន្លឺជាច្រើនសម្រាប់សម័យកាលរបស់យើង ប៉ុន្តែអ្វីដែលខ្ញុំចង់បញ្ជាក់គឺថា ស៊ីស្ទ័រ វ៉ៃត៍ បានកំណត់យ៉ាងច្បាស់ថា នគរប្រវត្តិសាស្ត្រដែលនៅមុនបាប៊ីឡូនគឺអ៊ីស្រាអែល មិនមែនអាស៊ីរីទេ។ នគរនានានៃប្រវត្តិសាស្ត្រដែលត្រូវបានអ្នកទេវវិទូប្រើប្រាស់ បានលើកលែងអ៊ីស្រាអែលចេញពីការជានគរមួយនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ ទោះបីជាអំណាច និងសិរីល្អដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងរជ្ជកាលសាឡូម៉ូនក៏ដោយ ហើយទោះបីជាមានសក្ខីភាពដោយផ្ទាល់របស់ការបំផុសគំនិត តាមរយៈអេសេគាល និង អែលេន វ៉ៃត៍ ថាមកុដរបស់អ៊ីស្រាអែលបានផ្ទេរទៅឱ្យបាប៊ីឡូនក៏ដោយ។

ប្រសិនបើយើងអនុវត្តសេចក្តីអធិប្បាយដែលបានទទួលការបណ្តាលឲ្យសរសេរ ទៅលើនគរនានានៃប្រវត្តិសាស្ត្រ យើងនឹងឃើញថា អ៊ីស្រាអែលត្រូវតែរាប់បញ្ចូលក្នុងចំណោមនគរទាំងនោះផងដែរ។ អ៊ីស្រាអែល អស្ស៊ីរី និងអេហ្ស៊ីប គឺជានគរនៃប្រវត្តិសាស្ត្រដែលមានមុននគរដំបូងនៃទំនាយព្រះគម្ពីរ គឺបាប៊ីឡូន។ ដូច្នេះ នគរទីបួននៃ «ប្រវត្តិសាស្ត្រ» គឺបាប៊ីឡូន នគរទីប្រាំគឺ មេដូ-ពែរ្ស នគរទីប្រាំមួយគឺ ក្រិក នគរទីប្រាំពីរគឺ រ៉ូមហាកាន ហើយនគរទីប្រាំបីគឺ រ៉ូមសម្តេចប៉ាប ដែលមកពីក្នុងចំណោមទាំងប្រាំពីរ ព្រោះវាតំណាងឲ្យដំណាក់កាលទីពីរនៃរ៉ូមហាកាន។ ដោយរាប់បញ្ចូលនគរនានានៃប្រវត្តិសាស្ត្រ រ៉ូមសម្តេចប៉ាបគឺជានគរទីប្រាំបី ហើយមកពីក្នុងចំណោមទាំងប្រាំពីរ។

នៅក្នុង ដានីយ៉ែល ជំពូក ៧ យើងឃើញនគរនានានៃទំនាយព្រះគម្ពីរ ត្រូវបានតំណាងដោយសត្វសាហាវ។ បាប៊ីឡូន គឺជាសត្វតោ ដែលត្រូវបានបន្តតាមដោយខ្លាឃ្មុំរបស់ មេឌូ-ពើស៊ី។ នគរទីបី គឺក្រិក ក្នុងរូបជាខ្លាដំបង ហើយបន្ទាប់មក គឺរ៉ូម ក្នុងរូបជាសត្វ «គួរឱ្យស្ញប់ស្ញែង និងគួរឱ្យភ័យខ្លាច» ដែលមាន «ធ្មេញដែក»។ សត្វដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចនោះ ដែលស្របគ្នានឹងរូបចម្លាក់នៅក្នុង ដានីយ៉ែល ជំពូក ២ គឺរ៉ូម ដែលជានគរទីបួននៃទំនាយព្រះគម្ពីរ។

ពួកមីឡើរ៉ាយត៍បានយល់ថា នគរទីបួនគឺជារ៉ូម ដូច្នេះពួកគេបានយល់លក្ខណៈពិសេសនៃសត្វសាហាវដ៏គួរឱ្យខ្លាចនោះថាជារ៉ូម ហើយគ្រាន់តែអនុវត្តលក្ខណៈពិសេសព្យាករណ៍ទាំងអស់របស់សត្វនោះទៅលើនគរទីបួន។ ពួកគេបានឃើញការខុសប្លែកគ្នារវាងរ៉ូមហាកាន និងរ៉ូមប៉ាបនៅក្នុងខគម្ពីរនោះ ប៉ុន្តែមិនអាចឃើញនគរទីប្រាំមួយនៃទំនាយព្រះគម្ពីរបានទេ ពីព្រោះពួកគេបានប្រើ

ការលើកឡើងជាលើកដំបូងអំពីនគរទាំងឡាយក្នុងព្យាករណ៍ព្រះគម្ពីរយ៉ាងត្រឹមត្រូវជាចំណុចយោងរបស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែ ការខុសប្លែកគ្នារវាងរ៉ូមទាំងពីរនេះស្ថិតនៅក្នុងខគម្ពីរនោះ ដែលអនុញ្ញាតឱ្យយើងពិចារណាការខុសប្លែកគ្នារវាងរ៉ូមទាំងពីរនេះថាតំណាងឱ្យនគរពីរ។ ប៉ុន្តែ នេះមិនមែនជាចំណុចដែលយើងកំពុងពិចារណានោះទេ។

> ដូច្នេះ លោកបានមានបន្ទូលថា៖ សត្វទីបួន
> នោះគឺជារាជាណាចក្រទីបួននៅលើផែនដី ដែលនឹងខុសប្លែកពីរាជាណាចក្រទាំងអស់
> ហើយវានឹងលេបត្របាក់ផែនដីទាំងមូល ទាំងជាន់ឈ្លីវា ហើយបំបាក់វាជាបំណែកៗ។
> ហើយស្នែងទាំងដប់ ដែលចេញពីរាជាណាចក្រនេះ
> គឺជាស្តេចដប់អង្គដែលនឹងកើតឡើង;
> ហើយមានមួយទៀតនឹងកើតឡើងបន្ទាប់ពីពួកគេ ហើយវានឹងខុសពីអង្គដំបូងៗ
> ហើយវានឹងបង្ក្រាបស្តេចបីអង្គ។
> ហើយវានឹងពោលពាក្យដ៏ធំទាស់នឹងព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត
> ហើយវានឹងធ្វើឱ្យពួកបរិសុទ្ធរបស់ព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតនឿយហត់
> ហើយគិតនឹងផ្លាស់ប្តូរគ្រានិងក្រឹត្យវិន័យ;
> ហើយពួកគេនឹងត្រូវប្រគល់ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់វា រហូតដល់មួយកាល និងពីរកាល
> និងកន្លះកាល។ ប៉ុន្តែ ការជំនុំជម្រះនឹងអង្គុយចេញ
> ហើយគេនឹងដកអំណាចគ្រប់គ្រងរបស់វាចេញ ដើម្បីបំផ្លាញ
> ហើយកម្ទេចវាចោលរហូតដល់ទីបំផុត។ ដានីយ៉ែល ៧:២៣–២៦។

នគរទីបួនក្នុង ដានីយ៉ែល ជំពូក ២ គឺ រ៉ូម។ ស្នែងទាំងដប់តំណាងឱ្យជាតិសាសន៍ទាំងដប់ ដែលតំណាងឱ្យនគររបស់រ៉ូមបែបពហុទេវនិយម ហើយមុនពេលរ៉ូមសម្តេចសង្ឃនឹងកាន់កាប់ពិភពលោកនៅឆ្នាំ 538 នគរទាំងបីក្នុងចំណោមនគរទាំងនោះនឹងត្រូវដកចេញ ឬត្រូវបានដកឡើង។ បន្ទាប់មក «ស្នែង» «តូច» នៃខទីប្រាំបី ដែលមាន «ភ្នែកដូចជាភ្នែកមនុស្ស និងមាត់មួយដែលនិយាយពាក្យធំៗ» នឹងកើតឡើង។ ប្រសិនបើយើងមានស្នែងដប់នៅក្នុងនគរទីបួន ហើយមានបីត្រូវបានដកចេញ ដើម្បីឱ្យ «ស្នែងតូច» ជំនួសស្នែងទាំងបីនោះ នោះនៅពេលស្នែងទាំងបីត្រូវបានដកចេញ វានៅសល់ស្នែងប្រាំពីរ ហើយស្នែងតូចគឺជាស្នែងទីប្រាំបី ពីព្រោះរ៉ូមតែងតែកើតឡើងជាទីប្រាំបី ហើយជារបស់ទាំងប្រាំពីរ។ មានពន្លឺជាច្រើនស្តីអំពីរ៉ូមក្នុងដំណាក់កាលទាំងពីររបស់វានៅក្នុងជំពូកនេះ ប៉ុន្តែនៅទីនេះ យើងគ្រាន់តែផ្តល់សាក្សីទីពីរមួយថា ទាំងតាមព្យាករណ៍ និងតាមប្រវត្តិសាស្ត្រ រ៉ូមកើតឡើងជាទីប្រាំបី ហើយជារបស់ទាំងប្រាំពីរ។

នៅក្នុងជំពូកទីប្រាំបី យើងឃើញការពង្រីកនៃជំពូកទីប្រាំពីរ។ ជំពូកនេះសម្គាល់នគរនានានៃព្យាករណ៍ព្រះគម្ពីរឡើងវិញម្តងទៀត ប៉ុន្តែមិនរាប់បញ្ចូលនគរដំបូងគឺ បាប៊ីឡូន ទេ ពីព្រោះនៅពេលដែលដានីយ៉ែលបានទទួលនិមិត្តក្នុងជំពូកទីប្រាំបី នោះគឺជិតដល់ទីបញ្ចប់នៃបាប៊ីឡូនណាស់ហើយ។ នៅក្នុងជំពូកនេះ មេដូ-ពែរ្ស ត្រូវបានតំណាងដោយចៀមឈ្មោលមួយដែលមានស្នែងពីរ។ ក្រិក ត្រូវបានតំណាងដោយពពែមួយដែលមានស្នែងតែមួយ ដែលត្រូវបានបាក់ ហើយពីស្នែងដែលបាក់នោះក៏បង្កើតស្នែងបួនឡើង។ បន្ទាប់មក មាន «ស្នែងតូច»

មួយលេចឡើងបន្ទាប់ពីក្រិក ហើយម្ដងទៀត ស្នែងតូចនោះតំណាងឲ្យរ៉ូម។
ទោះបីរ៉ូមមិនមែនជាពូជពង្សដោយផ្ទាល់ពីចក្រភពក្រិកក៏ដោយ
ក៏អត្ថបទនេះពណ៌នាស្នែងតូចថាចេញមកពីស្នែងមួយក្នុងចំណោមស្នែងទាំងបួន
ដែលបានកើតឡើងនៅក្នុងនគរក្រិក
បន្ទាប់ពីស្នែងទីមួយ—ដែលតំណាងឲ្យអាឡិចសាន់ឌ័រ មហារដ្ឋបាល—ត្រូវបានបាក់។
រ៉ូមមិនមែនជាពូជពង្សរបស់ក្រិកទេ
ប៉ុន្តែវាបានចាប់ផ្ដើមការឈ្នះកាន់កាប់ពិភពលោករបស់ខ្លួនពីតំបន់ក្រិក
ហើយក្នុងន័យនោះ វាបានចេញមកពីស្នែងមួយក្នុងចំណោមស្នែងទាំងបួននោះ។

ដូច្នេះ យើងឃើញនៅក្នុងជំពូកទីប្រាំបី មានសាក្សីទីពីរមួយចំពោះជំពូកទីប្រាំពីរ។
មេឌី-ពែរ្ស៊ីមានស្នែងពីរ ក្រិកមានស្នែងមួយ ហើយបន្ទាប់មកមានស្នែងបួនទៀត។
នោះស្មើនឹងស្នែងប្រាំពីរ មុនដល់ស្នែងរបស់រ៉ូម
ដោយសារតែស្នែងតូចបានចេញមកពីស្នែងមួយក្នុងចំណោមស្នែងបួនរបស់ក្រិក។ ពីរ
បូក មួយ បូក បួន ស្មើនឹងប្រាំពីរ បន្ទាប់មក រ៉ូម គឺស្នែងតូច ជាស្នែងទីប្រាំបី
ហើយវាកើតចេញពីចំណោមស្នែងទាំងប្រាំពីរ។ គួរឲ្យកត់សម្គាល់ថា
នៅក្នុងអត្ថបទនេះ ដែលកំណត់អត្តសញ្ញាណថា រ៉ូមចេញមកពីស្នែងមួយរបស់ក្រិក
គឺជាអំណះអំណាងទំនាយដ៏សំខាន់បំផុតមួយ ដែល Miller និងសហការីរបស់គាត់
ត្រូវប្រឈមមុខក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ពួកគេ។

ពួកប្រូតេស្តង់ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនោះបានទទូចថា
ស្នែងតូចរបស់រ៉ូមមិនអាចជារ៉ូមបានទេ ពីព្រោះព្រះបន្ទូលទំនាយបានកំណត់ថា
ស្នែងតូចនោះបានចេញមកពីស្នែងក្រិកមួយក្នុងចំណោមស្នែងទាំងបួន។ ដូច្នេះ
ពួកគេបានអះអាងថា ស្នែងតូចនោះតំណាងឲ្យ អាន់ទីយ៉ុក អេពីផានេស
ដែលជាស្តេចម្នាក់ក្នុងចំណោមរាជវង្សសេលេយូស៊ីត
ដែលបានបន្តមាននៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ បន្ទាប់ពីការបែងចែកអាណាចក្ររបស់
អាឡិចសាន់ឌ័រ មហា ក្រោយមរណភាពរបស់គាត់។
ការតវ៉ារបស់ប្រវត្តិសាស្ត្រមីឡឺរ៉ាយត៍លើបញ្ហានេះមានទំហំធំខ្លាំងណាស់ ដល់ថ្នាក់ថា
នៅលើផ្ទាំងគំនូសឆ្នាំ 1843
បានដាក់បញ្ចូលការតវ៉ាប្រឆាំងនឹងការបង្រៀនរបស់ពួកប្រូតេស្តង់
ដែលផ្អែកលើការពិតថា
ដានីយ៉ែលបានឃើញស្នែងតូចចេញមកពីស្នែងក្រិកមួយក្នុងចំណោមស្នែងទាំងបួន
ហេតុដូច្នេះហើយមិនអាចសំដៅទៅលើរ៉ូមបានទេ
ពីព្រោះរ៉ូមមិនបានកើតចេញពីក្រិកឡើយ។
ការតវ៉ានេះបានប៉ះពាល់ដល់បទគម្ពីរទាំងអស់ក្នុងដានីយ៉ែល
ដែលនៅទីនោះរ៉ូមត្រូវបានកំណត់អត្តសញ្ញាណ។
ទស្សនៈរបស់ពួកប្រូតេស្តង់ក៏រួមមានថា “ពួកអ្នកប្លន់នៃប្រជាជនរបស់អ្នក”
នៅក្នុងខទីដប់បួននៃដានីយ៉ែលជំពូកដប់មួយ ត្រូវតែជាអាន់ទីយ៉ុក អេពីផានេស។ ដូច្នេះ
ពួកមីឡឺរ៉ាយត៍បានដាក់បញ្ចូលនៅលើផ្ទាំងគំនូស ដែលបងស្រី វ៉ាយត៍
បានកំណត់អត្តសញ្ញាណថា “ត្រូវបានដឹកនាំដោយព្រះហស្តនៃព្រះអម្ចាស់
ហើយមិនគួរត្រូវបានកែប្រែឡើយ” នូវសេចក្តីយោងមួយទៅកាន់ អាន់ទីយ៉ុក អេពីផានេស
ដើម្បីបញ្ជាក់មូលហេតុថា ហេតុអ្វីបានជាគាត់មិនអាចជាអាណាចក្រទីបួននោះបាន។
តើរ៉ូមជាអ្នកបង្កើតឲ្យបានជាក់ស្តែងនូវនិមិត្តនៃប្រវត្តិសាស្ត្រទំនាយ ឬក៏ស្តេច
ម្នាក់នៃរាជវង្សសេលេយូស៊ីតដែលបានស្លាប់ជាងមួយរយឆ្នាំមុនព្រះគ្រីស្ទប្រសូត

តំណាងឲ្យអំណាចដែលបានងើបឡើងប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទនៅពេលទ្រង់ត្រូវឆ្កាង?

សំណួរដែលអាចត្រូវបានលើកឡើងគឺ ហេតុអ្វីបានជា ដានីយ៉ែល
ត្រូវបានបង្ហាញឲ្យឃើញថា រ៉ូម កើតចេញមកពីស្នែងមួយនៃក្រិក បើទោះជា រ៉ូម
មិនមែនជាពូជពង្សដោយផ្ទាល់របស់ក្រិកក៏ដោយ? ចម្លើយគឺថា
ការចាប់ផ្ដើមនៃការឡើងកាន់អំណាចរបស់ រ៉ូម បានចាប់ផ្ដើមនៅក្នុងតំបន់នោះ
ដែលកាលពីមុនជាដែនដីរបស់ក្រិក ប៉ុន្តែ
ហេតុអ្វីបានជាទំនាយត្រូវបានបង្ហាញក្នុងរបៀបបែបនោះ
ដើម្បីបើកឱកាសឲ្យមានការច្រឡំដូច្នេះ?

យ៉ាងហោចណាស់ មានចម្លើយមួយ លើសពីសារៈសំខាន់នៃការកត់សម្គាល់ថា
ទីក្រុងរ៉ូមបានចាប់ផ្ដើមឡើងកាន់អំណាចនៅកន្លែងណា គឺថា
អាថ៌កំបាំងដែលរ៉ូមតែងតែឡើងមកជាលេខប្រាំបី ហើយជាម្នាក់ក្នុងចំណោមប្រាំពីរ
ត្រូវបានឆ្លើយដោយសាររ៉ូមត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយនឹងដែនដីរបស់ក្រិក
ដើម្បីរក្សាទុកចំណុចនៃអាថ៌កំបាំងដែលថា រ៉ូមជាម្នាក់ក្នុងចំណោមប្រាំពីរ។
អាថ៌កំបាំងនោះមានសារៈសំខាន់ដល់ថ្នាក់នោះ
បើទោះបីជាពួកមីលើរ៉ាយត៍មិនអាចយល់គំនិតនោះបានឡើយ
ពីទស្សនៈរបស់ពួកគេនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រក៏ដោយ។ ការពិតដែលថា
ឯកសារយោងទាំងអស់នៅលើមិនត្រឹមតែគំនូសតាងឆ្នាំ 1843 ប៉ុណ្ណោះទេ
ប៉ុន្តែថែមទាំងគំនូសតាងឆ្នាំ 1850 ផងដែរ សុទ្ធតែជារូបបង្ហាញនៃប្រធានបទដែលត្រូវប
ានលើកឡើងដោយផ្ទាល់នៅក្នុងព្រះបន្ទូលទំនាយរបស់ព្រះ
ជាករណីលើកលែងតែមួយគត់នៃឯកសារយោងដែលសង្កត់ធ្ងន់ថា Antiochus Epiphanes
មិនមែនជាអំណាចដែលបានឈរប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ
នោះធ្វើឲ្យការបន្ថែមទៅលើគំនូសតាងនោះមានន័យសំខាន់យ៉ាងខ្លាំង។
គួរឲ្យសោកស្តាយយ៉ាងណាទេ
ដែលនៅពេលអាដវិនធីសឹមបានចាកចេញពីមូលដ្ឋានគ្រឹះរបស់ខ្លួន សព្វថ្ងៃនេះ
ពួកគេបានឃើញខ្លួនឯងកំពុងបង្រៀនថា អំណាចនៃខទីដប់បួន ក្នុងដានីយ៉ែលជំពូក 11
គឺ Antiochus Epiphanes មិនមែនរ៉ូមទេ! ឥឡូវនេះ
ពួកគេកំពុងបង្រៀនអ្វីដែលពួកមីលើរ៉ាយត៍បានប្រឆាំងយ៉ាងខ្លាំង
ដល់ថ្នាក់ដែលពួកគេបានតំណាងការជម្លោះនោះនៅលើគំនូសតាងឆ្នាំ 1843!

នគរទាំងឡាយក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្របង្ហាញថា រ៉ូមឡើងមកជាទីប្រាំបី
ហើយជាមួយក្នុងចំណោមទាំងប្រាំពីរ។ «ស្នែងតូច» ក្នុងជំពូកទីប្រាំពីរ ដែលនិយាយ
«ពាក្យអួតអាងធំៗប្រឆាំងនឹងព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត» ឡើងមកជាទីប្រាំបី
ហើយជាមួយក្នុងចំណោមទាំងប្រាំពីរ។ ស្នែងទាំងឡាយក្នុងជំពូកទីប្រាំបីបង្ហាញថា
រ៉ូមឡើងមកជាទីប្រាំបី ហើយជាមួយក្នុងចំណោមទាំងប្រាំពីរ។

ក្នុងអត្ថបទបន្ទាប់ យើងនឹងពិចារណាអំពីរបៀបដែលក្រុងរ៉ូមសម័យទំនើប
ដូចដែលត្រូវបានតំណាងនៅក្នុង វិវរណៈ ១៧ ឡើងមកជាអាណាចក្រទីប្រាំបី
ហើយជាមួយនឹងអាណាចក្រទាំងប្រាំពីរ។ បន្ទាប់មក យើងនឹងត្រឡប់ទៅកាន់ ដានីយ៉ែល ២
ហើយកំណត់អត្តសញ្ញាណមូលហេតុដែលអាណាចក្រទាំងបួននៅក្នុង ដានីយ៉ែល ២
ដែលជាការលើកឡើងជាលើកដំបូងអំពីអាណាចក្រនានានៃទំនាយព្រះគម្ពីរ
ស្របគ្នានឹងអាណាចក្រទាំងប្រាំបីនៅក្នុង វិវរណៈ ១៧។